

Đề bài

Hãy chuyển
thể bài thơ

Lượm

thành một
câu chuyện.

Bài làm

Chuyện về cậu bé thiếu niên Lượm dũng cảm đã hi sinh vì đất nước mãi là kỉ niệm không phai trong lòng người dân Việt Nam. Lần đó tôi có dịp vào Huế và vô cùng may mắn, tôi được nói chuyện với một người đồng đội của Lượm. Lúc đó Lượm làm liên lạc cho đơn vị Mang Cá của bác.

Nhắc đến Lượm, đôi mắt bác ánh lên niềm tự hào pha lẫn niềm tiếc thương một cậu bé vô cùng can đảm, anh hùng.

Bác nhớ lại, ngày đó khi được phân công về công tác ở đồn Mang Cá, bác đã nghe mọi người hay nhắc đến cậu bé làm liên lạc rất gan dạ và anh dũng. Những lời nói đó đã khiến bác rất lưu tâm và muốn được gặp cậu bé. Hôm ấy, gặp một chú bé đáng nhỏ bé, nhanh nhẹn bác liền gọi lại và hỏi:

– Cháu bé, cháu được phân công làm nhiệm vụ gì?

– Cháu làm liên lạc viên chú à.

– Thế có phải tên cháu là Lượm không?

– Dạ thưa chú cháu tên là Lượm. Sao chú biết ạ?

– À ra vậy! – Thế cháu có sợ nguy hiểm không?

Chú bé nhún vai lém lỉnh trả lời:

– Cháu không sợ chú ạ, cháu luôn nghĩ phải làm thế nào để hoàn thành tốt nhiệm vụ.

– Cháu có thích công việc này không?

– Cháu thích hơn ở nhà ạ.

– Chú chúc cháu luôn hoàn thành nhiệm vụ.

Chú bé bước đi thoăn thoắt, đầu nghênh nghênh, trông rất đáng yêu, và trông chú càng đáng yêu hơn, ngộ nghĩnh hơn khi trên đầu đội chiếc mũ canô với chiếc sắt đeo bên hông. Chú bé chào tôi rất nhanh và khuất dần, chỉ còn tiếng huýt sáo rộn vang.

Sau lần gặp gỡ đó, do bận nhiều công việc tôi quên cũng không có dịp gặp lại cậu bé. Cho đến một hôm, trở về đơn vị tôi, nhìn mặt ai tôi thấy cũng có vẻ buồn buồn, một đồng chí hỏi tôi:

– Đồng chí có nhớ cháu Lượm không, cậu bé liên lạc đó?

– Có! Tôi nhớ. Xảy ra chuyện gì hả đồng chí?

– Cậu bé hi sinh rồi, hôm đó, Lượm nhận nhiệm vụ đem công văn đi, mọi người đều cảnh báo với chú rằng đó là quãng đường rất nguy hiểm, có thể gặp địch phục kích, nhưng chú không hề tỏ ra sợ hãi, còn nói: Em không sợ đâu. Chúng nó mà xông ra em sẽ đánh cho toi bời. Nói xong chú thản nhiên đút công văn vào sắc thoăn thoắt bước đi, mồm lại huýt sáo vang rộn. Không ngờ hôm đó quân địch lại đánh hơi thấy chú nhỏ, chúng bí mật nằm phục kích ở giữa cánh đồng lúa, nên nhìn bề ngoài rất khó phát hiện. Lượm cũng đã rất tinh khi đi qua cánh đồng, linh cảm đến điều gì đó bất trắc nên

chú nhanh tay xé vụn tài liệu và vút vợi ra xa. Có lẽ bọn địch đã trông thấy hành động đó, chúng liền xả đạn vào nó. Lượm đã anh dũng hi sinh, giữa cánh đồng, tay vẫn còn nắm chặt bông lúa, miệng còn nở một nụ cười.

Đồng chí nọ kể xong bỗng òa khóc. Tôi ngỡ ngàng, đau đớn và cũng không thể cầm được nước mắt, vừa cảm phục vừa thương tiếc. Trong tôi bỗng lại hiện lên hình ảnh chú bé nhỏ nhắn, gương mặt nhanh nhẹn, thông minh, nụ cười luôn nở trên môi.

Câu chuyện về sự hi sinh anh dũng của chú bé Lượm được mọi người ở khắp nơi kể cho nhau nghe. Chú còn trở thành tấm gương sáng để các cháu bé noi theo, và cho đến tận ngày hôm nay tấm gương ấy vẫn còn tỏa sáng.